

LBRIS

We know
books

NICHOLAS SPARKS

Mesaj de departe

Traducere din limba engleză și note
EUGENIA GOGAN

LITERA

București

Prolog

Într-o seară călduroasă de vară, cu câteva ore înainte ca ploaia să înceapă să cadă, sticla a fost aruncată peste bord. Asemenea tuturor sticlelor, era fragilă și s-ar fi spart dacă ar fi căzut de la câțiva metri de sol. Dar sigilată corespunzător și trimisă pe mare, cum a fost și aceasta, a devenit unul dintre cele mai navigabile obiecte cunoscute de om. Putea pluti în siguranță prin uragane sau furtuni tropicale, putea să urce pe cele mai periculoase valuri. A fost, într-un fel, căminul perfect pentru mesajul pe care îl transporta în interior, un mesaj ce fusese trimis pentru a îndeplini o promisiune.

Asemenea tuturor sticlelor lăsate în voia oceanelor, cursul său era imprevizibil. Vânturile și curenții joacă un rol important în direcția oricărei sticle; furtunile și fărâmele îi pot schimba și ele cursul. Uneori, o plasă de pescuit oprește o sticlă și o cară zeci de kilometri în direcția opusă celei spre care se îndrepta. Astfel, două sticle aruncate simultan în ocean pot ajunge pe alt continent sau chiar în părți opuse ale globului. Nu există nici o modalitate de a prezice unde ar putea călători o sticlă, iar asta face parte din misterul ei.

Acest mister a intrigat oamenii câtă vreme au existat sticle și câțiva oameni chiar au încercat să afle mai multe despre el. În 1929, o echipă de oameni de știință germani și-a propus să urmărească călătoria unei anumite sticle. I s-a dat drumul pe mare în

sudul Oceanului Indian, având un răvaș în interior prin care i se cerea celui ce o găsește să înregistreze locul unde a ieșit la suprafață și să o arunce din nou în mare. Până în 1935, ea a făcut înconjurul lumii și călătorise aproximativ 25 000 de kilometri, aceasta fiind cea mai mare distanță înregistrată oficial.

Mesajele din sticle au fost menționate în cronicile vremii de secole și includ unele dintre cele mai faimoase nume din istorie. Ben Franklin, de exemplu, a folosit sticle purtătoare de mesaje pentru a înregistra cunoștințe de bază despre curenții de pe coasta de est la mijlocul anilor 1700 – informații încă folosite în zilele noastre. Chiar și acum, Marina Statelor Unite folosește sticlele pentru a înregistra informații despre marea și curenți, dar sunt utilizate în mod frecvent și pentru a urmări direcția deversărilor de petrol.

Cel mai cunoscut mesaj trimis vreodată se referea la un tânăr marinar din 1784, Chunosuke Matsuyama, care a eșuat pe un recif de corali, fără mâncare și apă, după ce barca sa a naufragiat. Înainte să moară, el a sculptat relatarea a ceea ce se întâmplase pe o bucată de lemn, după care a sigilat mesajul într-o sticlă. În 1935, la 150 de ani de când fusese lansată pe apă, a ieșit la suprafață în sătucul de coastă din Japonia unde se născuse Matsuyama.

Totuși, sticla aruncată într-o seară călduroasă de vară nu conținea un mesaj despre vreun naufragiu, nici nu a fost folosită pentru a cartografia mările. Dar conținea un mesaj care avea să schimbe doi oameni pentru totdeauna, doi oameni care altfel nu s-ar fi întâlnit niciodată și, din acest motiv, ar putea fi numit un mesaj predestinat. Timp de șase zile a plutit încet spre nord-est, purtată de vânturile provenite dintr-un val de presiune ridicată ce se năpustise asupra golfului Mexic. În cea de-a șaptea zi, vânturile au încetat și sticla se îndreptă direct spre est, în cele din urmă găsindu-și calea spre Curentul Golfului, unde a prins apoi viteză, înaintând spre nord aproximativ 110 km pe zi.

La două săptămâni și jumătate după lansare, sticla încă urma Curentul Golfului. Însă, în cea de-a șaptesprezecea zi, o altă furtună – de această dată abătută asupra mijlocului Oceanului Atlantic – a adus vânturi de est suficient de puternice încât să o

scoată din curent și astfel sticla a început să se îndrepte spre Noua Anglie. Nemaifiind influențată de Curentul Golfului, sticla a încetinit din nou și a plutit în zigzag în diferite direcții din apropierea țărmului statului Massachusetts timp de cinci zile, până când a fost prinsă într-o plasă de pescuit de către John Hanes. Hanes a găsit sticla înconjurată de o mie de bibani săritori și a aruncat-o deoparte cât și-a examinat captura. Din fericire, sticla nu s-a spart, dar a fost uitată imediat și a rămas lângă prova bărcii pentru restul după-amiezii și seara devreme, în timp ce barca își făcea călătoria înapoi spre golful Cape Cod. În acea noapte, la 8.30 – odată ce barca era în siguranță în interiorul limitelor golfului –, Hanes a dat din nou peste sticlă, în timp ce fuma o țigară. Deoarece soarele apunea, el a ridicat-o, dar nu a văzut nimic neobișnuit în interior, astfel că, fără să mai arunce o a doua privire, a aruncat-o peste bord, asigurându-se că sticla va ieși la suprafață de-a lungul uneia dintre numeroasele comunități mici care înconjurau golful.

Însă nu s-a întâmplat chiar așa. Sticla a plutit în derivă înainte și înapoi timp de câteva zile – de parcă ar fi decis unde să meargă înainte să-și aleagă cursul – și, într-un final, a ieșit la suprafață pe o plajă de lângă Chatham.

Și astfel și-a încheiat călătoria după 26 de zile și 1 187 de kilometri.

Capitolul 1

Bătea un vânt rece de decembrie când Theresa Osborne stătea cu mâinile în sân și se uita în zare spre apă. Puțin mai devreme, când ajunsese, câțiva oameni se plimbau de-a lungul țărmului, dar observaseră norii și plecaseră de ceva vreme. Acum, fiind singură pe plajă, privi împrejurimile. Oceanul, ce reflecta culoarea cerului, arăta ca fierul în stare lichidă, iar valurile se rostogoleau constant spre mal. Nori grei coborau încet, iar ceața începea să se lase, făcând orizontul invizibil. Probabil că într-un alt loc, într-un alt moment, ar fi simțit măreția frumuseții ce o înconjura, dar, stând pe plajă, își dădu seama că nu simțea absolut nimic. Într-un fel, se simțea de parcă n-ar fi fost cu adevărat aici, de parcă totul ar fi fost doar un vis.

Ajunsese cu mașina de dimineață, dar abia își amintea călătoria. Când luase decizia să vină, plănuise să rămână peste noapte. Stabilise totul și chiar aștepta cu nerăbdare o noapte liniștită departe de Boston, dar, văzând oceanul învolburându-se și agitându-se, conștientiză că nu vrea să rămână. Va pleca spre casă imediat ce va termina, indiferent cât de târziu va fi.

Când în sfârșit fu pregătită, Theresa începu să pășească ușor către apă. Căra sub braț o geantă pe care o pregătise cu grijă în dimineața aceea, asigurându-se că nu uitase nimic. Nu spusese nimănui ce căra cu ea, nici măcar nu le spusese ce intenționa să

facă azi. În schimb, le spusese că merge să facă cumpărături pentru Crăciun. Fusesse scuza perfectă și, deși era sigură că ar fi înțeles dacă le-ar fi spus adevărul, călătoria aceasta era ceva ce nu ar fi vrut să împartă cu nimeni. Începuse de una singură și acesta era și modul prin care voia să o termine.

Theresa oftă și își verifică ceasul. În curând avea să vină fluxul și atunci va fi, în sfârșit, pregătită. După ce găsi pe o mică dună un loc ce părea confortabil, se așeză pe nisip și deschise geanta. Scormonind prin ea, găsi plicul pe care îl voia. Inspirând adânc, ridică ușor sigiliul.

În interiorul său erau trei scrisori împăturite cu grijă, scrisori pe care le citise de mai multe ori decât ar fi putut număra. Ținându-le în fața ei, se așeză pe nisip și se uită fix la ele.

În geantă mai erau și alte lucruri, deși nu era încă pregătită să le privească. În schimb, continuă să se concentreze asupra scrisorilor. El folosisese un stilou când le scrisese și erau pete pe ele în diferite locuri, acolo unde stiloul se scursese. Hârtia, având imaginea unei corăbii cu vele în colțul din dreapta sus, începuse să se decoloreze pe alocuri, pălind încet odată cu trecerea timpului. Ea știa că va veni și ziua în care cuvintele vor fi imposibil de citit, dar, din fericire, după această zi, nu va mai simți nevoia să le privească așa de des.

Când termină, le strecură înapoi în plic cu aceeași grijă cu care le și scosese. Apoi, după ce puse plicul înapoi în geantă, privi din nou plaja. Din punctul în care stătea, putea vedea locul unde începuse toată povestea.

Își amintea că alergase în zori și putea să vadă clar acea dimineață de vară. Era începutul unei zile frumoase. În timp ce privea în jur, asculta cârâitul puternic al rândunelelor de mare și susurul delicat al valurilor ce se rostogoleau pe nisip. Chiar dacă era în concediu, se trezise suficient de devreme ca să alerge, atât cât să nu fie nevoie să se privească încotro merge. În câteva ore, plaja avea să fie plină de turiști ce lenevesc pe prosoape sub soarele arzător al Noii Anglii, scăldându-se sub razele sale. Cape Cod era mereu aglomerat în acea perioadă a anului, dar majoritatea turiștilor

tindeau să doarmă până mai târziu, iar ea savură senzația de a alerga pe nisipul tare și neted, rămas după reflux. Spre deosebire de trotuarele de acasă, nisipul părea să-i fie suficient și știa că nu o vor mai dura genunchii așa cum se întâmpla uneori după ce alerga pe traseele cimentate.

Întotdeauna îi plăcuse să alerge, un obicei pe care îl dobândise alergând cros și traseu în liceu. Deși nu mai concura de mult și rareori își cronometra cursele, alergatul era acum unul dintre puținele momente în care putea fi singură cu propriile gânduri. Vedea alergatul ca pe un fel de meditație și tocmai de aceea îi plăcea să o facă singură. Nu putuse să înțeleagă niciodată de ce oamenii preferau să alerge în grupuri.

Pe cât de mult își iubea fiul, fu încântată că Kevin nu era cu ea. Orice mamă are nevoie de o pauză din când în când, iar ea aștepta cu nerăbdare să o ia mai ușor cât timp era aici. Fără seri cu meciuri de fotbal sau concursuri de înot, fără MTV urlând în fundal, fără teme la care să ajute, fără treziri în mijlocul nopții să-l liniștească atunci când avea crampe la picioare. Îl dusese la aeroport cu trei zile în urmă, de unde pleca să-și viziteze tatăl – fostul ei soț – în California și, abia după ce îi reamintise, Kevin își dăduse seama că nu o îmbrățișase și nu o sărutase de rămas-bun încă.

– Scuze, mamă! spusese el în timp ce o îmbrățișa și o săruta. Te iubesc! Să nu-mi duci dorul prea mult, bine?

Apoi, întorcându-se, îi întinsese biletul însoțitoarei de bord și aproape că sărise în avion fără să privească înapoi.

Nu-i reproșase că aproape uitase. La doisprezece ani, trecea prin faza ciudată în care credea că nu era *mișto* să-și îmbrățișeze și să-și sărute mama în public. De altfel, el era cu gândul la alte lucruri. Aștepta cu nerăbdare această excursie de la Crăciunul trecut. Împreună cu tatăl său, avea să meargă la Marele Canion, după care urma să petreacă o săptămână făcând rafting pe râul Colorado, iar în final să meargă la Disneyland. Era călătoria la care visa orice copil și ea se bucura pentru el. Deși va fi plecat timp de șase săptămâni, știa că era bine pentru Kevin să petreacă timp cu tatăl său.

Ea și David erau în relații relativ bune de când divorțaseră în urmă cu trei ani. Deși nu fusese cel mai bun soț, era un tată bun pentru Kevin. Nu uita niciodată să-i trimită cadouri de ziua lui sau de Crăciun, îl suna săptămânal și traversa țara de câteva ori pe an ca să petreacă weekendurile cu fiul său. Desigur, erau și vizitele impuse de instanță – șase săptămâni în timpul verii, de Crăciun o dată la doi ani, precum și vacanța de Paște, când școala lua pauză timp de o săptămână. Annette, noua soție a lui David, era întotdeauna cu bebelușul în brațe, dar Kevin o plăcea foarte mult și nu se întorsese niciodată acasă simțindu-se furios sau neglijat. De fapt, de obicei vorbea cu entuziasm despre vizitele lui și despre cât de mult se distrase. Existaseră momente în care ea simțise un fior de gelozie în legătură cu asta, dar făcuse tot posibilul să-i ascundă lui Kevin sentimentele ei.

Acum, pe plajă, alerga în pas moderat. Deanna va aștepta ca ea să-și termine alergatul înainte de a începe micul dejun – Brian va fi deja plecat, știa asta –, iar Theresa aștepta cu nerăbdare să o viziteze. Cei doi erau un cuplu în vârstă – ambii se apropiiau de 60 de ani –, dar Deanna era cea mai bună prietenă pe care o avea.

Fiind redactor-șef la ziarul unde lucra Theresa, Deanna venea de mulți ani în Cape împreună cu soțul ei, Brian. Stăteau întotdeauna în același loc, Casa Pescarului, iar când aflase că Kevin urma să-și viziteze tatăl în California o perioadă bună din timpul verii, insistase ca Theresa să li se alăture.

– Brian joacă golf în fiecare zi pe care o petrece aici și mi-ar plăcea să am companie, spusese ea. Și ce altceva ai de gând să faci? Trebuie să mai și ieși din apartament câteodată.

Theresa știa că avea dreptate și, după câteva zile de gândire, acceptase într-un final.

– Ce mă bucur! spusese Deanna cu o privire victorioasă pe față. O să-ți placă foarte mult acolo!

Theresa trebui să admită că era un loc drăguț. Casa Pescarului era o casă de căpitan, frumos restaurată, ce stătea așezată pe marginea unei faleze stâncoase cu vedere la golful Cape Cod, iar când o văzu în depărtare, încetini pasul. Spre deosebire de alergătorii

mai tineri, care măreau viteza spre sfârșitul turelor lor, ea prefera să încetinească și s-o ia ușor. La 36 de ani, nu-și mai revenea la fel de repede ca altădată.

Odată ce respirația i se liniști, se gândi cum își va petrece restul zilei. Își luase cu ea cinci cărți pentru acest concediu, cărți pe care își dorise să le citească în ultimul an, dar nu apucase deloc. Pur și simplu nu avea timp – nu cu Kevin și energia lui nesfârșită, ținând pasul cu treburile casnice, și, cu siguranță, nu cu toată munca adunată constant pe biroul ei. Lucrând ca ziarist pentru *Boston Times*, era mereu sub presiunea termenului-limită de a scrie trei articole pe săptămână. Majoritatea colegilor ei credeau că se ajunsese – doar tastezi trei sute de cuvinte și gata ziua –, dar nu era așa deloc. Să vii constant cu ceva original despre creșterea copiilor nu mai era ușor – mai ales dacă dorea să găsească și alte colaborări. Deja rubrica „Părinții de azi” apăruse în 60 de ziare din toată țara, deși majoritatea publicau doar unul sau două articole pe săptămână. Și, deoarece ofertele de colaborare începuseră cu doar optsprezece luni în urmă și ea era nou-venită la majoritatea ziarelor, nu-și permitea nici măcar câteva zile libere. La majoritatea ziarelor, spațiul pentru articole era foarte limitat și sute de cronicari concureau pentru acele câteva locuri.

Theresa încetini până la mers normal și, în cele din urmă, se opri în timp ce o pescăriță mare i se învârtea deasupra capului. Era foarte umed și își șterse cu brațul transpirația de pe față. Trase adânc aer în piept, îl ținu o clipă, apoi expiră înainte să privească spre apă. Deoarece era devreme, oceanul era încă gri-tulbure, dar asta urma să se schimbe odată ce soarele se ridica puțin mai sus. Arăta îmbietor. După o clipă, își dădu jos încălțăminte și șoselele, apoi păși pe marginea apei pentru a lăsa valurile mici să se rostogolească la picioarele ei. Apa era revigorantă, așa că se bălăci puțin. Dintr-odată, începu să se bucure că scrisese câteva articole în plus în ultimele câteva luni, astfel încât să poată să uite de muncă săptămâna aceasta. Nu-și amintea ultima dată când nu avusese un calculator prin preajmă sau o întâlnire la care trebuia să ajungă sau vreun termen de predare și se simțea liberă să fie departe de

birou, măcar un timp. Aproape că simțea că își controlează din nou propriul destin, de parcă abia își începea călătoria în lume.

Într-adevăr, știa că avea de făcut zeci de lucruri acasă. Baia trebuia să fi fost deja tapetată și renovată, găurile din pereți trebuiau chituite, iar restul apartamentului putea fi și el retușat. În urmă cu două luni, cumpăraseră tapet și niște vopsea, bare pentru prosoapele de baie și clanțe și o nouă oglindă, precum și toate ustensilele de care avea nevoie, dar nici măcar nu deschisese cutiile încă. Era întotdeauna ceva de făcut weekendul următor, chiar dacă weekendurile erau adesea la fel de aglomerate ca zilele de lucru. Lucrurile pe care le cumpăraseră stăteau încă în pungile cu care le adusese în casă, în spatele aspiratorului, iar de fiecare dată când deschidea ușa dulapului, păreau să-i pună la încercare bunele intenții. Poate, își zise în sinea ei, când va reveni acasă...

Întoarse capul și văzu un bărbat care stătea puțin mai jos pe plajă. Era mai în vârstă decât ea, poate de vreo 50 de ani, iar fața lui era foarte bronzată, de parcă trăia aici tot anul. Nu părea să se miște – pur și simplu stătea în apă și o lăsa să i se reverse peste picioare –, iar ea observă că avea ochii închiși ca și cum se bucura de frumusețea lumii fără să fie nevoie s-o privească. El purta blugi decolorați, întorși până la genunchi, și o cămașă sport pe care nu se obosise să o bage în pantaloni. În timp ce-l privea, își dori dintr-odată să fi fost o altfel de persoană. Cum ar fi să străbată plajele fără să aibă alte griji? Cum ar fi să vină într-un loc liniștit zilnic, departe de agitația Bostonului, doar pentru a aprecia ce îi oferea viața?

Păși puțin mai departe în apă și îl imită pe bărbatul acela, sperând să simtă orice simțea el. Dar, când închise ochii, singurul lucru la care se putu gândi era Kevin. Numai Dumnezeu știa cât își dorea să-și petreacă mai mult timp cu el și chiar voia să fie mai răbdătoare cu el când erau împreună. Își dorea să poată să stea și să vorbească cu Kevin sau să joace Monopoly împreună sau pur și simplu să se uite la televizor cu el, fără să simtă nevoia să se ridice de pe canapea pentru a face ceva mai important. Erau momente

în care se simțea că o ipocrită când insistă că Kevin e pe primul loc și că familia era cel mai important lucru pe care el îl avea.

Dar problema era că întotdeauna avea ceva de făcut. Vase de spălat, băi de curățat, cutia pisicii de golit; mașinile trebuiau reglate, rufele trebuiau spălate, iar facturile plătite. Chiar dacă Kevin ajuta mult cu treburile sale, era aproape la fel de ocupat ca și ea cu școala și cu prietenii, dar și cu celelalte activități ale lui. Așa cum era acum, revistele ajungeau direct la gunoi necitite, scrisorile rămâneau nescrise și, uneori, în astfel de momente, își făcea griji că viața trecea pe lângă ea.

Dar cum să schimbi toate astea? „Ia viața zi cu zi, pe rând!“, îi zicea mama ei întotdeauna, dar mama ei nu fusese nevoită să plece să lucreze sau să crească un fiu puternic și încrezător, dar grijuliu, fără ajutorul unui tată. Ea nu înțelegea presiunile la care era supusă Theresa zilnic. Nici măcar sora ei mai mică, Janet, care o luase pe urmele mamei lor. Ea și soțul ei aveau o căsnicie fericită de aproape unsprezece ani, cu trei fete minunate drept dovadă. Edward nu era un om foarte inteligent, dar era cinstit, muncea din greu și producea pentru familia lui suficient de mult astfel încât Janet să nu fie nevoită să lucreze. Erau momente în care Theresa se gândea că i-ar plăcea o astfel de viață, chiar dacă asta însemna să renunțe la cariera ei.

Dar asta nu era posibil. Nu de când ea și David divorțaseră. De trei ani deja, patru – dacă punea la socoteală și anul în care fuseseră separați. Nu îl ura pe David pentru ce făcuse, dar respectul față de el fusese zdruncinat. Adulterul, fie că era vorba despre o aventură de-o noapte sau de o relație de lungă durată, nu era ceva cu care se putea împăca. N-o făcuse să se simtă mai bine nici faptul că el nu se căsătorise cu femeia cu care avusese o relație timp de doi ani. Nu mai putea avea încredere în nimeni.

David se mutase înapoi în statul său natal, California, la un an după ce se separaseră, și o cunoscuse pe Annette câteva luni mai târziu. Noua lui soție era foarte credincioasă și, ușor-ușor, îi trezise și lui David interesul față de biserică. David, ateu de-o viață, păruse întotdeauna să râvnească după ceva mai semnificativ

în viața lui. Acum mergea la biserică regulat și chiar slujea drept consilier matrimonial alături de pastor. Ce ar fi putut să spună el cuiva care făcea același lucru pe care îl făcuse și el, se întreba adesea, și cum ar fi putut el să-i ajute pe alții dacă el însuși nu reușise să se controleze? Nu știa și nici n-o interesa, de altfel. Era pur și simplu mulțumită că încă îi păsa de fiul său.

Desigur, odată ce ea și David se despărțiseră, multe dintre relațiile ei de prietenie se încheiaseră. Acum, că ea nu mai făcea parte dintr-un cuplu, părea să nu se mai simtă în largul ei la petrecerile de Crăciun ale prietenilor sau la grătarele în aer liber. Câțiva prieteni îi rămăseseră alături totuși și îi lăsau mesaje în care o invitau la prânz sau la cină. Mergea ocazional, dar de obicei căuta scuze să nu o facă. Pentru ea, nici una dintre aceste prietenii nu părea să mai fie cum fusese – și, desigur, nici nu era. Lucrurile se schimbaseră, oamenii se schimbaseră, iar lumea își urmase cursul.

De la divorț avusese doar câteva întâlniri amoroase. Asta nu din cauză că nu era ea atrăgătoare. Era, sau cel puțin așa i se spunea deseori. Avea părul șaten-închis, tuns chiar deasupra umerilor și drept ca mătasea de păianjen. Ochii, trăsătura pentru care i se făceau cele mai multe complimente, erau căprui cu pete verzui ce captau lumina soarelui. De când alerga zilnic, era în formă și nu-și arăta vârsta. Nici nu se simțea bătrână, dar, în ultima vreme, când se privea în oglindă, părea că vârsta o ajungea din urmă. Un rid nou apărut lângă coada ochiului, fire albe de păr care păreau să fi crescut peste noapte, un aspect ușor obosit de la alergătura constantă.

Prietenii ei credeau că e nebună. „Arăți mai bine acum decât arătai cu câțiva ani în urmă”, insistau ei. Încă observa ocazional bărbați privind-o printre culoare în supermarket. Dar nu mai avea și niciodată nu avea să mai aibă douăzeci și doi de ani. Nici măcar nu și-ar fi dorit, chiar dacă ar fi putut, poate doar dacă, se gândea uneori în sinea ei, ar fi putut să ia cu ea și gândirea mult mai matură din prezent. Altfel, cel mai probabil s-ar fi încurcat cu un alt David – un bărbat chipeș care tânjea după lucrurile bune ale vieții cu prezumția subînțeleasă că el nu trebuia să respecte regulile. Dar, la naiba, regulile erau importante, mai ales acelea

referitoare la căsătorie. Erau cele pe care se presupune că nimeni n-ar trebui să le încalce. Părinții ei nu le încălcaseră, nici fratele și cumnatul ei, nici Deanna și Brian. De ce trebuise s-o facă el? Și de ce, se întreba ea în timp ce stătea în bătaia valurilor, gândurile ei se întorceau întotdeauna la asta, chiar și după tot acest timp?

Presupunea că asta avea de-a face cu faptul că, atunci când ajunseseră, într-un final, actele de divorț, simțise ca și cum o mică parte din ea ar fi murit. Acea furie inițială se transformase în tristețe, iar acum devenise altceva, aproape un fel de letargie. Chiar dacă era mereu în mișcare, părea că nu i se mai întâmplă nimic special. Fiecare zi semăna întocmai cu cea din urmă și îi era greu să le deosebească. La un moment dat, în urmă cu aproximativ un an, stătuse la birou pentru cincisprezece minute, încercând să-și amintească ultimul lucru spontan pe care îl făcuse. Nu se putea gândi la nimic.

Primele câteva luni fuseseră grele pentru ea. Între timp, furia se diminuase și nu mai simțea nevoia să țipe la David și să-l facă să plătească pentru ce făcuse. Tot ce putea face era să-i pară rău pentru propria persoană. Nici faptul că-l avea mereu pe Kevin prin preajmă nu schimbaseră cu nimic sentimentul că era absolut singură pe lume. Avusese o perioadă scurtă când nu putea să doarmă mai mult de câteva ore pe noapte și uneori, când era la serviciu, pleca de la birou și se ducea să plângă în mașină o vreme.

Acum, după ce trecuseră trei ani, sinceră să fie, nu știa dacă va mai iubi vreodată pe cineva așa cum îl iubise pe David. Când David apăruse la petrecerea ei de frăție din primul an, o singură privire fusese de ajuns ca ea să știe că își dorea să fie cu el. Dragostea ei sinceră părea să fie, pe atunci, copleșitoare, atât de puternică. Când stătea în pat se gândea la el, iar când străbătea campusul de la un capăt la altul zâmbea atât de des, încât ceilalți zâmbeau și ei de fiecare dată când o vedeau.

Dar o astfel de dragoste nu durează prea mult sau, cel puțin, așa aflase ea. De-a lungul timpului, se conturase un alt fel de mariaj. Ea și David se maturizaseră, dar separat. Devenise din ce în ce mai greu să-și amintească lucrurile care îi atrăseseră reciproc la

început. Privind în urmă, Theresa simțea că David devenise o cu totul altă persoană, chiar dacă nu putea spune exact care fusese momentul când începuse să se schimbe totul. Dar se poate întâmpla orice când flacăra relației se stinge și, pentru el, se întâmplase. O întâlnire din întâmplare la magazinul video, o conversație care dusesse la un prânz și, în cele din urmă, la hotelurile de pe întreaga zonă metropolitană a Bostonului.

Lucrul nedrept din toată această situație era că ea încă îi simțea lipsa uneori sau, mai degrabă, îi lipseau părțile lui bune. Era comod să fie căsătorită, asemenea unui pat în care dormise ani de zile. Era obișnuită să aibă o altă persoană prin preajmă, doar pentru a-i vorbi sau pentru a o asculta. Se obișnuise să se trezească dimineata cu mirosul de cafea și îi lipsea prezența unui alt adult în apartament. Îi lipseau multe lucruri, dar, mai presus de toate, îi lipsea intimitatea de a șușoti cu altcineva în spatele ușilor închise.

Kevin nu era încă suficient de matur ca să înțeleagă asta și, deși îl iubea foarte mult, nu era același tip de dragoste pe care și-l dorea acum. Sentimentele ei pentru Kevin reprezentau dragostea de mamă, probabil cea mai profundă, cea mai sacră dragoste ce există. Chiar și acum îi plăcea să meargă în camera lui după ce adormea și să stea pe marginea patului doar pentru a-l privi. Kevin părea dintotdeauna atât de calm, de frumos atunci când avea capul pe pernă și păturile îngrămădite în jurul lui. În timpul zilei părea să fie în permanență pe fugă, dar noaptea silueta lui nemișcată și adormită îi reamintea întotdeauna sentimentele pe care le avea față de el cât încă era bebeluș. Totuși, nici acele sentimente minunate nu schimbau faptul că odată ce ieșea din camera lui mergea la parter și bea un pahar cu vin doar în compania pisicii Harvey.

Încă visa să se îndrăgostească de cineva, să aibă pe cineva care s-o ia în brațe și s-o facă să simtă că era singura care conta. Dar era greu, dacă nu chiar imposibil, să întâlnească pe cineva cumsecade în zilele noastre. Majoritatea bărbaților de treizeci ani pe care îi cunoștea erau deja căsătoriți, iar cei care erau divorțați păreau să caute o femeie mai tânără pe care să o poată modela cumva în exact ceea ce-și doreau. Rămâneau bărbații mai în vârstă, dar, deși

credea că se poate îndrăgosti de cineva mai în vârstă, își făcea griji pentru fiul său. Își dorea un bărbat care să-l trateze pe Kevin așa cum trebuie tratat, nu pur și simplu ca pe un produs secundar nedorit al unei persoane pe care și-o dorea. Dar realitatea era că bărbații mai în vârstă aveau, de obicei, copii mai mari; puțini salutau încercările de a crește un adolescent în anii 1990. „Mi-am făcut deja treaba“, i-o tăiasă cineva la un moment dat. Asta pusese capăt relației aceleia.

Era de acord că îi lipsea și intimitatea fizică ce vine din a iubi, a avea încredere și a avea pe cineva. Nu mai fusese cu un bărbat de când ea și David divorțaseră. Fuseseră ocazii, desigur – să găsești pe cineva cu care să ai relații intime nu fusese niciodată complicat pentru o femeie atrăgătoare –, dar, pur și simplu, nu era stilul ei. Nu fusese crescută așa și nu intenționa să se schimbe acum. Sexul era prea important, prea special pentru a fi trăit cu oricine. De fapt, ea avusese relații intime cu doar doi bărbați – David, bineînțeles, și Chris, primul ei iubit de-adevăratelea. Nu dorise să adauge pe nimeni pe listă pur și simplu doar de dragul câtorva minute de plăcere.

Acum, fiind în concediu la Cape Cod, singură pe lume și fără un bărbat undeva în viitorul previzibil, voia să facă unele lucruri săptămâna aceasta doar pentru ea. Să citească niște cărți, să se odihnească și să bea un pahar cu vin fără ca televizorul să licăre pe fundal. Să scrie niște scrisori prietenilor despre care nu mai auzise nimic de ceva vreme. Să doarmă până târziu, să mănânce prea mult și să alerge dimineața înainte ca toată lumea să ajungă acolo și să îi strice plăcerea. Își dorea să simtă libertatea din nou, chiar dacă pentru scurt timp.

Își mai dorea să meargă la cumpărături săptămâna aceasta. Nu la J.C. Penney sau Sears ori în locuri care promovau pantofii Nike și tricourile Chicago Bulls, ci în micile magazine cu chilipiruri pe care Kevin le găsea plictisitoare. Își dorea să probeze câteva rochii noi și să cumpere două care o avantajau, doar pentru a o face să simtă că era încă plină de viață. Poate chiar să se ducă la coafor. Nu mai încercase un stil nou de ani de zile și devenise plictisitor